Nr 210

av herr Johansson i Skärstad m. fl.
om befrielse från mervärdeskatt för andelsbevis m. m.

Enligt förordningen om mervärdeskatt förstas med vara materiellt ting som icke utgör mark eller byggnad. Bland kompletterande definitioner märkes i tredje stycket i anvisningar till 7 §: "Aktie, obligation, biljett, lottsedel, presentkort och annan jämförlig handling anses som vara endast när handlingen omsättes eller införes som trycksak. Frimärke, sedel och mynt anses som vara när fråga uppenbarligen är om samlarobjekt."

Inskränkningen i skatteplikten för rättighetsbärande handlingar är i huvudsak överförd från motsvarande regler för den allmänna varuskatten men har i mervärdeskatteförordningen givits annan lydelse. Stadgandets begränsning till tryckta handlingar innebär ett onödigt uteslutande av sadana värdesymboler som spårvägs- och gasolpolletter, spel- och rabattkuponger och liknande föremål, för vilka enahanda regler synes rimligen böra gälla. Varje slags handling eller föremål som utgör bevis om andel, fordran eller annan rättighet bör anses som vara endast vid omsättning eller införsel som förfärdigad produkt.

Därav bör följa att värdesymbolen anses utgöra vara så snart det symboliserade värdet inte är huvudföremål för en transaktion med densamma. Aktie etc., som omsättes eller införes som antikvariskt objekt eller kuriosaföremål, bör anses utgöra skattepliktig vara. Detta undan skyms i den nuvarande lydelsen av att endast frimärke, sedel och mynt anges som skattepliktiga varor vid omsättning (införsel) som samlarobjekt.

Denna specialregel utsäger för övrigt ingenting som inte redan inneslutes i huvuddefinitionen. I förarbeten såsom utredningens betänkande angående indirekta skatter och socialförsäkringsavgifter (stencil Fi 1967: 10) förutsättes skatteplikt för frimärke, sedel och mynt endast när fråga är om samlarobjekt, men detta är inte vad mervärdeskatteförordningen säger. Ordet "endast" skulle visserligen medföra att skatt inte skulle utga då frimärken, sedlar eller mynt tillverkades på beställning, men denna konsekvens torde också vara godtagbar. Emellertid framstår den nuvarande särbestämmelsen för just filatelistiska objekt som mycket diskutabel.

Det bör i det här sammanhanget uppmärksammas att det inte är fråga om att i egentlig bemärkelse införa ett nytt undantag. Mervärdeskatten, som för övrigt i regel inte utgår på frimärkens mervärde utan på hela värdet vid varje ny omsättning, synes nämligen för närvarande träffa endast en mindre del av den totala omsättningen och införseln på frimärksmarknaden. Sannolikheten talar för att den beskattade sektorn vid ökad beskattning kommer att minska relativt och även absolut sett.

Legalt undantagna är i huvudsak all postverkets filatelistiska försäljning och den för frimärkeshobbyn till sin omfattning unika, icke yrkesmässiga bytes- och försäljningsverksamheten. I denna kan på grund av kontrollsvårigheter viss yrkesmässig försäljning med lätthet dölja sig. Praktiskt taget helt okontrollbar är dessutom frimärksimport med resande eller brevförsändelser. Vore här en effektiv kontroll möjlig, skulle den troligen medföra kostnader som i relation till mängden av importbortfall och det ändock ringa fiskala utbytet inte skulle vara försvarliga.

Den rådande stora olikformigheten i beskattningen på området är inte godtagbar. Att beskattningsmyndigheterna i praktiken saknar möjlighet att tillförsäkra den till mervärdeskatt registrerade handeln den konkurrensneutralitet som är en bärande tanke i mervärdeskattesystemet framstår som en betänklig sak. Allvarligt är också att stora grupper, som är vana att i sina privata frimärkstransaktioner göra skattefria förvärv finner vägarna öppna att undgå skatt även där skatt borde utgå. Det obetydliga statsfinansiella utbytet av skatten på frimärken uppväger inte dessa nackdelar. På anförda skäl anser vi det vara riktigt att i praktiken rådande undantag för samlarfrimärken skall göras fullständigt.

Med åberopande av vad som anförts får vi hemställa

att riksdagen måtte besluta att tredje stycket i anvisningarna till 7 § förordningen om mervärdeskatt skall erhålla följande lydelse:

> Handling eller annat föremål som utgör bevis om andel, fordran eller annan rättighet anses icke som vara, då fråga uppenbarligen är om själva rättigheten. Frimärke anses ej som vara.

Stockholm den 19 januari 1972

SVEN JOHANSSON (c)
i Skärstad

SVEN G. ANDERSSON (fp)
i Örebro

BENGT BÖRJESSON (c)
i Falköping

KURT SÖDERSTRÖM (m)